

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 88. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388761312/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

det ikke var bedst, at hun blev bortfjernet? Han svarte, at han var fuldkommen beredt paa hendes Komme, og at Alt vilde nok falde af sig selv. Jeg fattede Mistanke, og yttrede den. Med et roligt Smil rakte han mig sin Haand og sagde: »om jeg nu med Vished forudføler min Død, vilde De da misunde mig Opfyldelsen af det eneste Ønske, mit sønderkruste Hjerte endnu har tilbage? De Lænker, der bandt mig til Livet, løse sig Led for Led – der er kun eet tilbage; saasnart jeg seer hende, vil dette springe.«

Der var en dobbelt Mening i disse Ord; jeg borde ikke ligefrem antage den værste. Dog vedblev jeg at henpege derpaa, og anbragte alle Fornuftens og Religionens Grunde. Ak! Fornuften udretter Intet med et fortvivlende Hjerte, og Religionen formaar kun at trøste den, som den tilforu har vejledet. Og Dr. L* havde været enten for letsindig eller for lykkelig, til at besidde nogen dyb religiøs Følelse. Han havde vel havt Troe; men en let Troe, som aldrig var prøvet og styrket ved betydelig Kummer eller Gjenvordighed. Han var en Glædens Søn, og skilt fra denne hans bestandige Ledsager paa Livets Bane, maatte han vende et let Bytte for Sorgen – for den frygteligste af alle de Lidenskaber, mod hvilke den svage Menneskesjæl her haver at kæmpe.

Jeg blev hos ham til langt tid paa Natten. Da jeg vilde til at gaae, udstrakte han sine Arme efter mig, og trykte Afskedskysset paa mine Læber. Endnu et Par Taarer tindrede i hans matte Øjne, og med næsten bristende Stemme sagde han blot de Ord: »Tak! – Lev vel saalænge!«

Jeg gik hjem og lagde mig halv aflagt, med den Beslutning, tidlig næste Morgen at vende tilbage til ham, deels for at bevogte ham, deels for – om muligt – at forebygge Sammenkomsten mellem ham og den troløse Kone, eller dog i det ringeste at være en vist nok højst nødvendig Trediemand ved Samme.

Men udvaaget, som jeg var, sov jeg over mig, og ingen af Mine nænnede at forstyrre denne Hvile. Jeg vækkedes ved det Skrækkens Bud, at Doctor L* havde skudt sig. Jeg foer derover: han laae endnu i den blodige Seng, med gjennemboret Bryst. Ingen af Familien var derinde; men den anden Læge, Borgemeesteren og Pigen. Denne Sidste havde været tilstede, da Gjermingen skædte. Hun berettede: at hun med Doctors Tilladelse havde afløst mig i at vaage hos ham: at hans Kone, som af den ældste Datter var bleven underrettet om sin Mands